

ԽԱՉԱՏՈՒՐ ԱԲՈՎՅԱՆ

ԵՐԻՅ ՊՐԻՆՏ
Երևանպետական

ԵՐԵՎԱՆ 2013

Տպագործ 1 Շաբաթական

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ՆԱԽԱԲԵՐԵ	3
ԽԱՇԱՏՈՒՐ ԱՐԹՈՎՅԱՆ	4
ՎԵՐԱ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ	7
ՊԱՐՄԻ ՎԱԽՏԻ ԽԱՎԱԼԻՔ	156
ԷՍ ԳՐՐԻ ՃԱՄՓԻ ԽՐԱՏՅ	158
ԱՍՏՎԱՅԻՆ ԲԵՎԱՋԱՏ-Ի ԽԵՐԵՎԱՐԻՄԱՐ ՀՈՐԻՆԱՅ	
ԼՈՂԸՑԻՔ	160
ՄՈՒԼԱ ՄԱՍՐԱԿԻ ԽԾՆ ԺՈՒԴԱԿԻ	164
ՄՈՒԼԱ ՄԱՍՐԱԿԻ ՊՊԱՆԶԸ	166
ԶԱՐՄՄԵԱՅԻ ՄԱՐԻՆՔԸ	168
ՄՈՒԼԱ ՄԱՍՐԱԿԻ ՃԱՅԸ	169
ԵՐԿԱԹՎԱԿԵՐ ՄՈՒԿՆ ՈՒ ԱԴՐԱՏ ՀԱՐՈՒՍՅԸ	175
ՀԱՅԱԿԵՐ ՓԵԾԸ	178
ՇԱԽԵՐՈՆ ՈՒ ԿԱՑԻՆԸ	180
ԶԵՂՐԵԽՆԸ	181
ԲԱՏՄԱՑ (ԲԱԽԱՑ) ՑԱԽՈՂՆ ՈՒ ՍԱՂԱԹԸ	183
ՃՐԱԳՈՎ, ՄԱՆ ԳԱԼԸ	184
ՀՈՒ ԳՈՎԱՑՈՂԸ	185
ԱՆ-ԱՍՊԵԼՔ	
ԺԱՆՐ ՓՈՒԺԸ	188
ՖՈՐԹՆ ՈՒ ԽՈՋԸ	188
ԷԾՆ ՈՒ ՇՈԽԵԸ	189
ՍՈԽՆ ՈՒ ԱԽՏՈՐԸ	190
ԱՐԱԵՄՆ ՈՒ ԳԵԼԸ	191
ԱՐԱ ԳԻԱՑՈՂ, ԱՉԱՌԸ	193
ԲԱՄԻԽՆ (ՑՈԽԱՐԻՆ) ՈՒ ՎԱՋԸ	194
ԷԾՆ ՈՒ ՁԻՆ	196

ԽՈԶՆ ՈՒ ԵԶԸ	200
ՄՇՅԵՑԻ ՀԱՅՆ ՈՒ ՈՍԿՈՒՆԻ ՓԵՆՔԱՆՅԸ	203
ԷՅՆ ՈՒ ԲԼԱԲՈՒՆՆՅԸ	205
ԱՆՏԱՎԱՐԱԿԱՐԻ ԷՃԸ	208
ԱՆՑՎՈՐԱԿԱՆՆԵՐՆ ՈՒ ՇՈՒՐՆՅԸ	208
ԱԼԱՊՈՏՐԱԿՅԸ ՖՈՐՄ ԱՆԵԼՆՅԸ	209
ԿԱՏԱՐՆ ՈՒ ՄՈՒԿԸ	210
ԵԶՆ ՈՒ ՇՈՒՆՆՅԸ	211
ԶԴԱՐԻ ՇՈՒՆՆՅԸ ՈՒ ՖԱԼՆՅԸ	212
ՇԱՓԻԸ	213
ԳԵԼՅ ՈՒ ԳԱՓԸ	214
ԱՌՑՈՒՑՆ ՈՒ ՄՈՒԿԸ	216
ԱՐՏՈՒՏԸ ԻՐ ԶԱԳԵԲՐՈՎ, ՈՒ ԵՐԿՐՄՎՈՐԸ	218
ԱՆՁՆԵՅՆՔ	
ԽԱՆԸ	222
ԲԱՂԻՄԻՒՆ ՃԱՄՓՈՐԻ ԷՃԸ	224
ՔՈՈԵՐԸ	238
ԱՐԱԲԵՐԸ	240
ՃԳՆԱԿՈՐԸ ՈՒ ԱՐՅԸ	242

ԱՌԱՍՊԵԼՔ

ԺԱՆԴ ՓՈՒՇԲ

Փըշին հարցրին՝ թև ինչ խեց ունիս,
Որ քարվանի թեռն մտսովդ անցնելիս,
Էլ բարդ ու բամբակ դու չես հարցնում,
Միշտ բաշում, պոկում, թեռն խարար անում:
Թեկոն ինչ եմ անում, պատասխան տվեց
Անինան փուշը ու գյուղը զցեց:
Ժօնք ուզեցողո՞ւ խեր էլ պեսք է տա,
Իմ սրտի ուզածն էս չի մնկն էլ ա:
Էնդով ա հետց իմ սիրուս հովանում,
Որ ուրջի տունն եմ ես էսպես քանդում: –
Էսպես տուն քանդող փշեր խիստ շատ կան,
Երանի՞ նըրանց մնկ օր կյորակին տան:

ՖՈՐԹՆ ՈՒ ԽՈԶԸ

Կով ու խոզ մնկ մարդ իր քավեն արած՝
Կովին դարման, էլ՝ չի՞ ածում առաջն:
Խոզին թևի, գարի տալիս, չաղացնում:
Ֆորթն էս անիրավ գործը որ տեսավ,
Մորը գանգատվեց ու մնկ օր ասավ:
«Ալյոր կառն ու եղ, մածունն էլ ենաց
Հռ մնզանից ա տամաւմ մարդ,
Էս ինչպես բան ա, մեր մինչ էլ ուստում,
Էլի էս խոզին ըսդունում, սիրում»: –
«Համբերիր, որդին, վերջ կըտևնիս»,
Մերն ասեց նըրան, «ու լսիր խոսքիս,
Մարդն էն բարձսիրս կնուպանուց չի.

Որ նրանիս տեղը լավություն անի:
Դըրա հետաքր մեկ օր կպահանջնեն,
Թող մեզ խոս տան ու մեզ մըտիկ շանեն»:
Մեկ օր էլ ֆորբի շանը դոր ընկավ,
Որ լսեց դուան՝ ինչ մղղոց էկավ:
«Գարո՞ հետաքր է», մորը հարցոնց: –
«Գարո՞ հետաքր է», – նա պատասխանեց:
Թոն անոշ թիրին մարդ հեջ չի խարվի,
Քըրիցը կըհանն, ինչ օր որ ցի: –

ԷՇՆ ՈՒ ՇՈՒՆԾ

Ամառվա էն շատ շոգ ժամանակին
Խոյք իշի մնելը իր թօսի տակին
Կանգնել էր անսաս մեկ մեծ մյոյդանում,
Ջիր ու պոռունկը քաշ՝ խոր միտք էր անում:
Չար ճանմերն էլ եննց վախտ էին մարել,
Էլ պոչ ու անկաց նրանք չին բռնել,
Որ համում էին, կրծում, ցավացնում,
Իշի դարդերը դժիս շատացնում:
Մեկ շոն էն կողմից՝ շրվաք տեղն ընկած,
Իշի չարշարանքն տեսավ ու ասաց,
Այ ողորմելի՝ ցնզ մով էր ասում,
Որ յախեղ ձև տաս ու մընաս բարում:
Էն գլուխն ու անկացն, էն ձևն ու գռառն,
Որ դուք ունեք, ու էն սիրում ման զախ,
Թագավորի դուք լայտ կըլնիք,
Էդ շոն ու ցավը դուք տանիկ չէիր,
Թէն մեկ դանգի շափ խելք ունենայիք,
Զնք գըլուխն ձևոի տակ չըքրցեիք:
Մարդի առաջն քամի որ կոչ գաս,
Գլխիդ կընատի, թն լավ իմանաս:

ՍՈՒՆ ՈՒ ՄԽՏՈՐԸ

«Այ թե բռուդրուի, դու հուսած զաւ ևս,
Ժանգի պարկի պես լրցվել, տրօքել ևս»: -
Մնկ որ սրբառը էսպես խոր քրցեց,
Խեղծ սովոր գլխին թուր ու մուր ածեց:
«Կողքը հաստացել, գլուխը գիրացել,
Ինչ ևս դու էդպես շաս ուռել, փրկել:
Ինչ պառու որ ևս, քեզ ով չի գիտի,
Որ ուզում ես՝ թե հենց քեզ տեղ ովի:
Մարդ քեզ ուստիին, թրամն ևս կրծում,
Դանակ դիացելիս աշքը բռացնում:
Զնմ գիտում մարդը այսր ինչ լազար ա
Քեզանից տեսնում, որ քեզ ցանում ա:
Էլ մարդ ու բռտան ինչ չի մընացել,
Բոլոր գեղ հուսովը բռնել, հոսացրել:
Ըսցակ չեն էփում, բո աշքրդ հանում,
Դու բո փիս հոտը չեն պակասացնում»: -
- «Ճո դու բո Աստվածն՝ ով էլ ինչ ասի,
Խոսքը սազ կրօքա, իրավունք ունի»:-
Սոլոք ջուղարը նոյ դարձրեց, ասաց.
«Են էր մասցել, փանը թե՞՛ տեր Աստված.
Որ դո՞ էլ բանիս ցրես ինձ վրա:
Տո այ անզգամ, հոտած, թեհայա,
Եփելիս էլ և ս հոտս քաշում եմ,
Մարդի թրամն ապականում չեմ:
Քն գլուխը լաւ՝ որ խաչի միջումն
Ես հոտն ևս բռնում, ուսողի թրանում,
Որ մոտի կանգնողն իրամից գնում,
Միրուը խառնում, ո քայլեն ծակվում: -
Գիտեն խնամի՝ իմ միտրը ինչ ա,
Ես չեմ ուրանում, իմ հոտըս փիս ա: